

[Poulsgaard]

for anbringelse af alarmklokker og den slags ting, så folk kan blive i deres egne hjem.

Jeg har et lille hjertesuk, når vi snakker om kvoteordninger osv. I den kommune, hvor jeg bor, har man lige bygget, jeg tror, det var 12 ældreboliger, dejlige boliger, men mig bekendt er der kun en eller to af de 12, der er udlejet, og resten har faktisk stået tomme nu snart i et halvt års tid. Når de dejlige boliger står tomme, hænger det lidt sammen med den finansiering, der er. Ældre har ikke rigtig råd til at betale det lån. Jeg ved godt, at de kan låne pengene, men lånene skal jo afdrages.

Desuden tror jeg, det måske er lidt af en prestigesag i nogle kommuner. Vi kender landkommuner, der består af mange forhenværende små kommuner; nu er 3-4 kommuner blevet slået sammen til én kommune, og skal man have handicapvenlige boliger i den ene del af kommunen, så skal man også have det i den anden del af kommunen. Der er ingen steder i kommunen, der skal forfordes. Det er efter min mening ikke den helt rigtige måde at løse problemerne på, eller det er ressourcespild med andre ord.

I hvert fald mener vi, som jeg startede med at sige, at ministeren har fat i noget af det rigtige. Vi skal have nogle boliger, der er venlige over for de ældre, men det skal også være boliger, de ældre kan betale. De to ting må vi tilgodesø. Vi støtter som sagt lovforslagene.

Albrechtsen (VS):

Hr. Poulsgaard mener åbenbart, at hvis man kan få etableret ordentlige vilkår i den ene ende af kommunen, så er der ingen grund til, at der også skal være det i den anden ende af kommunen. Det er jo et synspunkt, som det kan være lidt vanskeligt at forsvare.

Der er jo gået 4 år, siden ældrekommissionen kom med sin betænkning, der jo beskrev dette problem og beskrev, at det er et af de største sociale problemer, som overhovedet findes i dette land, måske endda det allerstørste. Så er der altså gået 4 år, og det er ikke på disse 4 år lykkedes regeringen at fremkomme med et brugbart forslag til løsning af problemerne. Det er heller ikke lykkedes denne gang.

Når man så tager i betragtning, som hr. Estrup allerede var inde på det, at man faktisk af et flertal i Folketinget allerede tidligere på året har fået at vide, hvad der var galt med det forslag, som den daværende boligminister fremsatte, så er det jo ret fantastisk, at man bare kommer igen med en stort set uændret udgave af det forslag, som et flertal allerede har tilkendegivet er helt utilstrækkeligt til løsning af problemerne.

Sagen er jo, at regeringen har det synspunkt, at der må ikke bruges penge på denne opgave, og det synspunkt er ikke holdbart. Det er jo i virkeligheden helt fantastisk. Ser vi f.eks. på ungdommens boligproblemer, så afsætter man dog 3.500 boliger i en kvote; jeg siger ikke, det er tilstrækkeligt, men der bliver dog afsat 3.500 enheder om året. Når det drejer sig om de ældre, sikrer man sig, at der bliver et loft over det mulige byggeri på 1.500 boliger, og man er ikke engang sikker på at nå op på de 1.500 boliger. Efter al sandsynlighed vil forslaget indebære, at der sker et ret markant fald i den nuværende aktivitet, således at man altså bevæger sig støt og roligt fra det nuværende niveau på 1.500 boliger og ned på et eller andet antal, som det bliver muligt for kommunerne at finansiere.

Kommunerne skal jo selv klare en stor del af økonomien, og netop i en kommune som København bliver det jo ikke muligt, som vist også hr. Torben Lund var inde på, at fremskaffe pengene til så mange ældre, der bor i så mange dårlige boliger. Hvor skal Københavns Kommune få de penge fra? Det er jo ganske umuligt efter dette forslag, som ikke må koste staten en krone. Det kan ikke lade sig gøre i Københavns Kommune, og derfor bliver opgaven ikke løst.

Men så skal man såmænd nok opleve, at ministeren kommer og skælder ud over, at der ikke bliver gjort noget ved det i Københavns Kommune, samtidig med at han fremsætter et forslag, der gør det umuligt for kommunen at løse problemet.

Vi ser også en gentagelse af forslaget om, at private skal kunne gå ind på ældreboligområdet. Det er jo sådan, at det er offentligt finansierede boliger, og det er i virkeligheden en helt fantastisk tanke, at man skal stille disse boliger og disse penge til rådighed for privat foretagsomhed med henblik på optjening af profit. Jeg fatter ikke, at en sådan